

Terwijl ze nog even nasoest voelt Margot de warme zonnestralen op haar huid. Ze opent moeizaam haar ogen. Het deuntje van de wekkerradio dat te snel crescendo gaat, maakt haar wakker. Ze heeft niet zo best geslapen. Omstreeks half drie is ze wakker geschrokken door een harde bons gevolgd door een rauwe schreeuw. Nadien hoorde ze iemand huilen. Ze geraakte moeilijk terug in slaap en bleef zich afvragen vanwaar dat nachtelijke lawaai kwam en wat er gebeurd zou kunnen zijn. Het houdt haar nog steeds bezig. Maar daar heeft ze nu de tijd niet voor want om negen uur wordt ze in het ziekenhuis verwacht.

Een week geleden ontdekte ze bij toeval een knobbeltje in haar borst. Geschrokken belde ze haar huisarts die haar op zijn beurt doorverwees naar de gynaecoloog. Gelukkig had ze snel een afspraak gekregen. Hij stelde haar meteen gerust maar voor alle zekerheid liet hij toch een mammografie nemen. 'In haar familie komt er geen borstkanker voor, ze is nog maar vijftientig en de meeste vrouwen krijgen pas op latere leeftijd borstkanker,' spreekt ze zichzelf moed in. Sindsdien leeft ze met stress. Wat staat er haar nog te wachten? Ze neemt snel een douche, kleedt zich aan en steekt haastig een halve boterham in haar mond. Voor een koffie heeft ze geen tijd, die zal ze later op het werk drinken.

Terwijl ze zich een weg baant in het drukke ochtendverkeer en de files zoveel mogelijk probeert te vermijden via haar zo gekende binnenstraatjes, overloopt ze in gedachten het laatste jaar. Nog niet zo lang geleden heeft ze zich een eigen appartement kunnen veroorloven. Het had niet veel gescheeld of ze had ernaast gegrepen. Gelukkig stond het nog te koop als 'kijkappartement'. Het was al ingericht maar dat deed haar niet, integendeel het bespaarde haar een pak tijd en zorgen. Haar appartement maakt deel uit van een vrij nieuw wooncomplex dat in een rustige straat en kort bij haar werk is gelegen. Het heeft een aparte stijl en bestaat uit vier los van elkaar staande gebouwen met een mooi aangelegde gemeenschappelijke binnentuin. Onder de tuin bevindt zich de garage van het ganse complex. Van daaruit zijn de verschillende gedeelten bereikbaar.

Ze vindt vlot een parkeerplaats nabij het ziekenhuis en rept zich naar de dienst radiologie. Ze is snel aan de beurt. Voor alle zekerheid neemt de radioloog ook nog een echografie. Met een bang hart wacht ze op de uitslag. Na een half uurtje hoort ze dat het waarschijnlijk een fibro-adenoom of een goedaardige bindweefselknobbel is. Oef! De resultaten worden nadien nog gecontroleerd door een tweede onafhankelijke radioloog. Pas daarna zou ze de officiële uitslag ontvangen. Maar niettemin is ze heel opgelucht. Ze kijkt op haar uurwerk en stelt vast dat ze moet voortmaken want het is bijna tien uur dertig en ze heeft een meeting op kantoor.

Terwijl ze zich naar de uitgang begeeft, beseft ze eens te meer dat ze een heel leuke en zeer gevarieerde baan als bedrijfsverpleegkundige heeft en dat haar rechtstreekse collega's, op Sara na, best aangenaam in de omgang zijn.

De uitgang is al in zicht als ze bijna tegen Dries en Elien, haar burens, aanloopt. Ze wonen in één van de vier appartementsblokken. Margot woont in blok I en Dries en Elien in blok II. De blokken grenzen aan elkaar. Ze wonen ook allebei op de eerste verdieping

“Hé, Margot, jou hier te zien, toch niks ernstig aan de hand?” vraagt Dries nieuwsgierig.

“Neen hoor, even op controle geweest”, antwoordt ze haastig.

Het valt haar op dat Elien er niet te best uitziet, eerder bleek. Ter hoogte van haar rechter wenkbrauw ontwaart ze een kanjer van een blauwe plek en halverwege haar wang ziet ze een recente schaafwonde.

“En met jullie?” vraagt ze, haar kostbare tijd in het oog houdend.

“We zijn hier omdat ik nog even mijn knie moet laten checken na die valpartij met mijn fiets, weet je nog?” zegt Dries luchtig.

Margot heeft het gevoel dat eerder Elien aan een onderzoek toe is, maar durft dit toch niet goed te zeggen.

“Jaja, ik herinner het me”, zegt ze luisterend met een half oor.

Plots schiet haar het nachtelijk lawaai te binnen en ze vraagt aan Dries en Elien of zij die nacht rond half drie ook iets gehoord hebben. Het ontgaat Margot niet dat Elien zich ongemakkelijk voelt bij haar vraag en aanstalten maakt om verder te gaan. Dries kijkt quasi verwonderd en stamelt iets van de burens van beneden die regelmatig 's nachts lawaai maken. De tijd dringt, en na een korte wederzijdse groet, loopt Margot naar haar wagentje.

De hele weg naar haar werk spookt deze bizarre ontmoeting door haar hoofd. Vooral de reactie van Elien vindt ze raar. Er klopt iets niet, denkt ze. Maar zo goed kent ze haar burens nu ook niet. Ze ziet Elien en Dries regelmatig in de traphal of op straat. Ze zijn steeds vriendelijk maar als ze Dries alleen tegenkomt heeft ze eerder een vervelend gevoel. Bij een gesprek komt hij steeds korter naar haar toe en dat voelt ongemakkelijk aan. Zijn vrouw vindt ze een innemende persoonlijkheid, ze heeft altijd wat te vertellen en kan goed luisteren. Margot weet dat ze geen kinderen hebben en dat ze daarom hun grote huis op het platteland verkocht hebben om een twee slaapkamerappartement te kopen.

Intussen is Margot aangekomen aan het statige verzekeringsgebouw gelegen in één van de hoofdstraten van de stad. Door de grote ramen schijnt de zon maar matig binnen want er zijn zonnescrims. Op de vijfde verdieping stapt ze uit de lift. Het is een redelijk lange gang, hier en daar opgefleurd door een felgekleurde plantenbak. Het geheel heeft een frisse look en breekt de eentonigheid. In de gang komt ze de bedrijfsarts tegen, die net terugkomt van een bezoek aan een verzekeringskantoor. Een jonge werknemer is twee dagen geleden plots omgekomen in een zwaar auto ongeval. Hij laat een echtgenote en twee jonge kindjes na.

Haar collega's verpleegkundigen zijn al in het vergaderlokaal en bespreken druk wat ze de laatste week professioneel meegemaakt hebben. Ze bekijken samen met de bedrijfsarts de lijst van de personeelsleden die langer dan vier weken met ziekteverlof zijn. Deze worden telefonisch gecontacteerd of krijgen een huisbezoek van een verpleegkundige. Zo verneemt Margot dat de zus van Elien die tewerkgesteld is op de Human Relations afdeling, ziek thuis is. Ze weet van Elien dat haar zus Lize in hetzelfde

gebouw werkt als zij. Het huisbezoek aan Lize wordt aan haar toegewezen.

Na een drukke en vermoeiende dag is Margot blij naar huis te kunnen. Maar tot overmaat van ramp blokkeert de lift. Gelukkig laat de technische dienst niet te lang op zich wachten en valt de file op de weg al bij al nog mee.

Eens thuis wil ze beginnen aan een lekker fris slaatje als haar GSM rinkelt. Ze ziet op het schermpje dat het Vik is, een vriend van in de humaniora. Dood van de honger overweegt ze even om niet op te nemen en later terug te bellen. Maar haar nieuwsgierigheid haalt het en ze neemt op.

“Hoi Margot, alles goed me jou?”

“Hey Vik, blij jou te horen! Dat is ook weer al even geleden hé!” zegt ze blij. “Bij mij is alles in orde. Hoe gaat het nog met jou?” Ze luistert even naar de verhalen van Vik en vraagt dan: “En hoe gaat het nog met ‘De bende van ellende’?” Het betrof een groepje jongeren van de humaniora waar Vik deel van uitmaakte en waarvan de leden vroeger gekend waren voor het kattenkwaad dat ze uithaalden. Maar ze waren één voor één uitgegroeid tot voorbeeldige adolescenten en hielden nog steeds contact met elkaar.

“Ook toevallig dat je naar hen vraagt, Margot. Ik wou je juist vragen of je zin had om mee te helpen bij een actie voor een goed doel. De gemeente heeft ons gevraagd om een handje toe te steken bij een evenement van het woonzorgcentrum ‘Avondzon’ verbonden aan het OCMW. Zij vierden hun vijftigjarig bestaan. Als oud-leiding van de scouts hebben we ons geëngageerd om mee te helpen. Wij zouden helpen bij de catering.”

“Dat lijkt me leuk Vik, dan zie we elkaar nog eens terug. De laatste keer heb ik moeten afhaken omwille van ziekte en ik vond dat echt doodjammer. Wanneer zou het plaatsvinden?”

“De laatste zondag van mei.”

“Een momentje”, zegt ze terwijl ze even in haar agenda kijkt. “Ja, dat moet lukken!” op mij mag je rekenen. Ik kijk er echt naar uit om jullie terug te zien!”

Vik vertelt nog honderduit over de andere leden van de groep. Het is een leuk gesprek. Na een halfuur wachten kan het slaatje eindelijk in haar fel protesterende maag verdwijnen. Met Vik een babbeltje slaan is meestal aangenaam. Ergens spreekt hij haar wel aan. Hij is groot, slank, sportief en heeft het hart op de juiste plaats. Bovendien kan hij heel goed luisteren en kan ze altijd op hem rekenen als ze met iets zit. Hij is niet bepaald knap maar straalt een zekere authenticiteit uit. Ze mag hem wel, maar of dat wederzijds is daar heeft ze momenteel het raden naar. Hoewel, toen hij in zijn derde jaar burgerlijk zat liet hij op een zotte avond eens vallen dat hij haar leuk vond en dat hij haar wel zag zitten. Maar zij was op dat ogenblik helemaal niet toe aan een relatie en misschien was haar reactie een beetje te koel geweest en liet hij toen haar antwoord voor wat het was.

Met het leuke vooruitzicht heel de bende binnenkort terug te zien en terugblikkend op wat Vik haar nog verteld had kruipt ze omstreeks drieëntwintig uur uitgeteld in haar bed. Wegens het warme weer voor deze tijd van het jaar besluit ze het raam in haar slaapkamer open te laten.

Drie uur later is ze weer wakker. Ze hoort luide stemmen en hard gegiechel. Waarschijnlijk weer enkele beschonken jongelui uit de verderop gelegen wijk, vermoedt ze. Normaal valt ze dan weer snel in slaap maar de vele koppen koffie in de loop van de dag doen er geen goed aan. Dan maar even uit bed stappen, overweegt ze. Blijven liggen heeft toch geen zin, heeft ze onlangs ergens in één of ander tijdschrift gelezen. Het beste is opstaan en een beetje lezen of rustig iets doen tot de slaap zich van zelf weer aandient. Ze gaat zonder het licht aan te steken naar de keuken om een theetje te zetten. Terwijl ze zich naar de keuken begeeft kijkt ze even door het raam van de woonkamer en ziet aan de overkant van de straat een zwarte wagen staan met de koplampen nog aan. Haar nieuwsgierigheid neemt de bovenhand. Ze kijkt naar buiten en ziet een zwarte BMW met daarin een vrouw en een man die elkaar hartstochtelijk kussen. Doordat de wagen juist onder een verlichtingspaal geparkeerd staat heeft ze er een redelijk goed zicht op. Wie zou dat kunnen zijn? Niemand van de burens heeft